కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

ప్రియబాంధవి

'పోస్ట్"...!

సైకిలుపైనుంచి క్రిందకుదిగకుండానే, రెండుకవర్లు కిటికీలోంచి లోపలకు పడేసి వెళ్ళిపోయాడు పోస్టుమాన్...

అందులో ఓ కవరు విజయవాడనుంచి వచ్చింది... నా కథల పుస్తకం అచ్చువేసిన పబ్లిషర్ పంపిన చెక్కూ, ఆవిషయం తెలియ జేస్తూ వ్రాసిన ఉత్తరమూ అందులో ఉన్నాయి.

రెండో కవరు కూడా చింపి, లోపల నుంచి కాగితం తీసి చదివాను. ఈమధ్య ఓ మాసపత్రికలో వచ్చిన నా కథను ఒక దానిని మెచ్చుకుంటూ రాసిన ఉత్తరం అది. మరోసారి చదువుకున్నాను.

"మాస పత్రికలో మీకథ చదివాను. జీవితానికీ, ప్రేమకీ చక్కని నిర్వచనం చెప్పారు మీరు ఆకథలో..., మీ కథలంటే నాకు చాలా ఇష్టం. మీరు రాసిన ఏ కథను ఏ పత్రికలో 'మిస్స' వుతానో అనే భయంతో దాదాపు అన్ని పత్రికలూ తెప్పించి చదివే అలవాటు చేసు కున్నాను. ఆమధ్యెప్పుడో మీ కథకు రెండో బహుమతి ఇచ్చిన పత్రికవాళ్ళు మీ గురించిన వివరాలు ప్రచురించారు. ఆ విధంగా మీ అడ్రస్ తెలుసుకోగలిగాను. చొరవ తీసుకుని వ్రాస్తున్నాను... మీ కలం నుంచి మరిన్ని మంచి కథలు రావాలని కోరుకుంటున్నాను.... శలవు...

ప్రియబాంధవి..."

తన రచనలకు పొగడ్త లభించినప్పుడు ఏ రచయితయినా పొంగి పోక మానడు. అలాంటి అనుభవమే నాకూ కలిగినట్టనిపించింది. ఆ ఉత్తరాన్ని అమ్మకూ చెల్లాయికి చూపించాను. వాళ్ళిద్దరూ నా ప్రయోజకత్వానికి మురిసి పోయారు. నాన్నకు మాత్రము ఆ వుత్త రాన్ని చూపించలేదు. ఎందుకో నా కథలంటే ఆయనకు అంతగా రుచించవు. నా కథలేకాదు, ఇపుడిపుడు రాస్తున్న చాలా మంది రచ యితల కథలు ఆయనసలు చదవరు. చదవటానికి తీరికా వుండదు. ఎప్పుడూ క్లయింట్లూ - గొడవా - ఆయన ప్రపంచం ఆయనదే. ఎప్పు డైనా రావిశాస్త్రిగారి కథలుగానీ. కుటుంబరావుగారి కథలుగానీ, పత్రి కల్లో వస్తే. వీలుచేసుకొని, ఏ రాత్రో చదివేస్తారు. ఆ తర్వాత ఎప్పుడైనా డైనింగ్ టేబులు దగ్గర కథలు ప్రస్తావన వచ్చినపుడు కథంటే రావిశాస్త్రిగారి ఫలానా కథలా వుండాలనీ, కుటుంబరావుగారి ఫలానా కథలో శిల్పం అద్భుతంగా వుందనీ 'కామెంట్స్' ఇస్తారు.

అయితే నా రచనా వ్యాసంగానికి ఎక్కువగా ప్రోత్సాహాన్ని అందించే అపర్ణకు మాత్రం నేను రాసిన ప్రతి కథనూ - పత్రికకు పంపించటానికి ముందే చదివి వినిపించటం నాకు అలవాటు. అపర్ణతో నా పరిచయం చాలా గమ్మత్తుగా జరిగింది.

నేను యూనివర్సిటీకి వెళ్ళేసమయంలోనే అపర్ణకూడ బస్‌స్టాప్ దగ్గర నిలబడేది. కొన్నాళ్ళు ఆమెను నేనంతగా పట్టించుకోలేదు. ఆ తరువాత ఒకనాడు, కొంతమంది కుర్రాళ్ళు ఆమెను ఆటపట్టిస్తుంటే, అప్రయత్నంగానే ఆమెను చూశాను. బాగా పొట్టిగావుంది. ఆమె వేసుకున్న జడలు కూడా పొట్టిగానే వున్నాయి. చామనచాయరంగు. ముఖంమీద స్ఫోటకం మచ్చలు, కళ్ళకు బరువైన చత్వారంజోడు;,

చిన్నతనంలోనే పోలియో వచ్చింది కాబోలు ఎడమకాలు సరిగాలేదు. వంకర తిరిగిపోయింది. ఆ కాలుమీద చేతిని బోటుపెట్టుకొని, అడుగుల్ని ఎత్తిఎత్తివేస్తూ నడుస్తుంది.

అలాంటి దురదృష్టవంతురాలినా - ఆ కుర్రాళ్ళు వేళాకోళం చేస్తున్నది ?

ఆ అమ్మాయిపట్ల సానుభూతో. జాలో తెలియని అభిమానం నాలో నిండిపోయింది. దానితోబాటు ఆమెను మాటలంటున్న కుర్రాళ్ల పట్ల అసహ్యమూ కలిగింది. అలాంటి పరిస్థితిని ఆధారంగా తీసుకుని ఓ కథ రాయాలని అన్పించింది ఆ క్షణంలో. మంత్రాలకు చింత కాయలైనా రాల్తాయేమోగానీ మంచికథలు మనుషుల్లో పరివర్తన తేగలుగుతాయా పిచ్చిగానీ ?

ఇంకోరోజు....

మామూలుగా నేను బస్‌స్టాప్‌లో నిలబడి వున్నాను.

నా ప్రక్కనే సిమెంటు బెంచీమీద వేరుసెనక్కాయలు కొట్టుకుని తింటూ- ఆ యిద్దరు కుర్రాళ్ళూ కూర్చుని వున్నారు. ఇంతలోనే, అందులో ఒకడు——

'అదిగోరా ! బస్‌స్టాప్ సుందరి వస్తోంది'— అన్నాడు.

దూరంగా చూశాను...

రోడ్డుకు అవతలి వైపునుంచి ఆ అమ్మాయి నెమ్మదిగా నడుస్తూ వస్తోంది. ఒక కాలిమీద చేయి ఆన్చి అతికష్టంగా నడుస్తోంది.

''వంకరకాలూ, భూతద్దాలూ తప్పితే అమ్మాయి ఫరవాలేదురా! అవయవాలన్నీ పిటపిటలాడుతూనే వున్నాయి". రెండోవాడు ఆమెను చూస్తూ అంటున్నాడు.

ఛీ...ఛీ... ఒంటరిగావున్న ఆడపిల్లను చూస్తే ఇలాంటి పైశాచిక ఆలోచనలు పొందే జులాయి కుర్రాళ్లు మనదేశంలోనేనా, అన్నిదేశాలలోనూ వున్నారా? అనిపించింది.

"దానికి పెళ్ళవటం కష్టమేరా పాపం!—" అందులో ఒకడు మళ్ళీ అన్నాడు

"కష్టమేమిట్రా? అలాంటివాడే ఎవడో ఎక్కడో వుండే వుంటాడు"—

"అందం లేకపోయినా ఆనందానికి లోటురానీయదులే! పర్సనాలిటీ బాగుంది—

అప్పుడే అక్కడకు చేరుకున్న ఆ అమ్మాయి, వాళ్ళమాటల్ని బహుశా వినే వుండాలి.

వాళ్ళిద్దరూ ఇంకా వాగుతూనే వున్నారు.

"ఓ ఛాన్సు అడిగి చూద్దామేమిటీ"—

"ఒప్పుకుంటుందంటావా?"—

"మనకన్నా మొగాడు దొరుకుతాడంటావా?"—

నాలో రక్తం నాకు తెలియకుండానే మరిగిపోయింది. ఆవేశంతో నరాలన్నీ పొంగిపోయాయి. ఒక్క అడుగులో వెళ్ళి వాళ్లిద్దరి చొక్కాలూ పట్టుకున్నాను. నాకేతెలియని ఆవేశంలో, ఏంచేస్తున్నదీ

తెలియని పరిస్థితుల్లో - వాళ్ళిద్దరి లెంపలూ వాయించాను.

ఆ హఠాత్సంఘటనకు వాళ్లిద్దరూ త్రుళ్లిపడి మళ్ళీ తేరుకునే ఉంతలో స్టాపులోవున్న మరో ఇద్దరు ముగ్గురు పెద్దమనుషులు మా చుట్టూ చేరారు.

జరిగిన విషయమంతా వాళ్ళకు చెప్పాను. వాళ్లుకూడా ఆ కుర్రాళ్లిద్దర్నీ ముక్క చీవాట్లువేశారు. ఆ అమ్మాయి సిగ్గుతో కన్నీళ్లు నింపుకుని నావైపు కృతజ్ఞతగా చూసింది.

ఆ మర్నాటినుంచీ ఆ కుర్రాళ్లు నాకు కనిపించలేదు. కానీ మా యిద్దరిమధ్యా పరిచయం పెరిగింది.

మాయింటికి వెనుకనున్న వీధిలోనే వాళ్ళిల్లు. తనపేరు అపర్ణనీ, బి.ఏ. చదివాననీ చెప్పింది. ఉద్యోగప్రయత్నంలో వుందట. రోజూ ఆబస్సులోనే చౌరాస్తాదగ్గరున్న టైపు ఇన్‌స్టిట్యూట్‌కి వెడుతోంది.

నేను కథలురాస్తానని తెలుసుకున్నప్పుడు ఆమెకళ్ళలో ఏదో మెరుపు మెరిసినట్లు నాకనిపించింది. తాను ఎన్నో నవలల్నీ నాటకాల్నీ చదివినట్లు చెప్పింది అపర్ణ.

అపర్ణ అప్పుడప్పుడు మాయింటికి వస్తుండేది. వీలయినప్పుడు నేనూ వాళ్ళింటికి వెళ్ళేవాడ్ని. నేను రాసిన కథలు చదివి అభిప్రాయం చెప్పేది. తనకేదైనా ఆలోచనవస్తే దాన్ని నాకు చెప్పి కథ రాయమనేది.

"నువ్వే రాయకూడదూ ?" అంటే - "నేను మంచి విమర్శ చేయగలనేమోగానీ, మంచికథ రాయలేను" - అని నవ్వేసింది ఓసారి.

"నీకు మాత్రం ఆ అమ్మాయంటే అంత ఇష్టం ఎందుకూ? ఎందుకంత వెనకేసుకొస్తావ్? నువ్ మాత్రం ఆమెను చూశావా? మాట్లాడావా? ఏదో ఒక పుత్తరం ముక్క రాసిందని అంతగా పొంగిపోయి-దబ్బావాయించుకోవటం దేనికీ? నేను మాత్రం నీ కథల్ని మెచ్చుకోవడంలేదా! నవలలు రాయమని ప్రోత్సహించడం లేదా?" ఉక్రోషం ఉట్టిపడింది అపర్ణ మాటల్లో.

అపర్ణ అలా అడగటం నాకు బాధనిపించింది. ఆమెకు ఏం చెప్పాలో, ఎలా నచ్చచెప్పాలో అర్థం కాలేదు.

"సరేలే! నీకు ఎలర్జీ అంటున్నావ్ కనుక నాకు నేనుగా ఆ అమ్మాయి సంగతి నీదగ్గర ఎప్పుడూ చెప్పను!"- నిష్ఠూరంగా అన్నాను.

ఈ సంఘటన జరిగిన తరువాత అపర్ణ మాయింటికి రావటం మానేసింది. బస్‌స్టాప్‌లో కూడా ఎప్పుడూ కనిపించలేదు.

ఓరోజు నేనే వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. అపర్ణ తమ్ముళ్ళిద్దరూ నన్ను లోపలకు ఆహ్వానించారు. వారిద్దరూ కాలేజీలో చదువుతున్నారు. అపర్ణకు తండ్రి లేడు. తల్లి స్కూలు టీచరుగా పనిచేస్తుంది.

నేను వెళ్ళేసరికి ఆవిడ ఇంకా స్కూలు నుంచి ఇంటికిరాలేదు.

నేను కూర్చున్న కొంతసేపటికి అపర్ణ కాఫీతీసుకొచ్చి ఇచ్చింది.

"ఈ మధ్య రావటం మానేశావే?" - అడిగాను కాఫీ తాగిన తర్వాత.

"నేనెందుకూ? నీ ప్రియబాంధవి వుందిగా! కావాలంటే ఆవిడ్నే రమ్మని ఆహ్వానించు. రోజూ వచ్చి నీకు ప్లాట్లు చెబుతుంది"-

అపర్ణకళ్ళలోకి చూశాను.... ఆ కళ్ళలో ఈర్ష్య అసూయలాంటివి కనిపించలేదు. భవిష్యత్తును గురించిన ఆవేదనో. ఆలోచనో వున్న ట్టుగా అనిపించింది,

''ముక్కూ-ముఖం చూపించని ఆ అమ్మాయి గురించి మనిద్దరం ఇలా కోపతాపాలు తెచ్చుకోవటం మంచిదికాదు... మూర్ఖత్వం అని పించుకుంటుంది"—

''అవును ! నేను మూర్ఖురాలినే ? నీ దయవల్ల ఈ సత్యాన్ని చాలా త్వరగా గ్రహించగలిగాను"- కోపంగా అంది అపర్ణ.

నేనేం మాట్లాడినా సరిగా అర్థంచేసుకునే పరిస్థితుల్లో అపర్ణలేదు. పైగా ప్రతి మాటకీ విపరీతార్థాలు తీస్తోంది. ఆ మాటే అన్నాను—

''నువ్ నన్ను అనవసరంగా అపార్థం చేసుకుంటున్నావ్ ! మన స్నేహం నిన్న మొన్నటిదికాదు అపర్ణా. నేను నిన్ను ఎంతగా అభిమానిస్తున్నానో నీకర్థంకాదు. నాలుగురోజులు నువ్ కనపడకపోతే నా ప్రాణం ఎంతగా విలవిల్లాడుతుందో విడమరచి చెప్పలేను ! అందుకే ఎంతో ఆరాటంతో ఇవాళ నీకోసం ఇలా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాను.... ఈ నాలుగు రోజుల్నుంచీ కాగితంమీద కలం పెట్టాలనికూడా అనిపించ లేదు''- నా మాటలు వింటూ, నా కళ్ళలోకి తమకంగా చూసింది అపర్ణ...

నా కుడిచేతిని తన రెండు చేతుల్లోకి తీసుకుని- అభిమానము వుట్టిపడేస్వరంతో అంది.

'నాకు తెలుసురాజూ ! నేనంటే నీకు చాలా ఇష్టం... మనిషిగా పుట్టినందుకు నీ స్నేహసంపద ఒక్కటే నాకు అదృష్టంగా లభించింది.

ఎడారివంటి నా జీవితానికి నీ అభిమానం, ఆదరణా సేదదీర్చే మలయ మారుతాలయ్యాయి. ఇంతకంటే ఈ అవిటిదానికి కావల్సిం దేముంటుందీ?'— అపర్ణ కళ్ళలో మెరిసిన కన్నీరు నన్ను కదిలిం చింది.

బరువెక్కిన హృదయంతో ఇంటికి వచ్చేశాను.

అప్పటినుంచీ అపర్ణ మాయింటికి పూర్తిగా రావటం మానేసిం దనే చెప్పాలి. ప్రియబాంధవినుంచి మాత్రం అప్పుడప్పుడు ఉత్తరాలు అందుతూనే వున్నాయి. వాటికి సమాధానం రాసేటప్పుడల్లా ఆమెను చూడాలనే కోరిక కలిగేది.

యూనివర్సిటీలో నా క్లాస్‌మేట్ విశ్వనాథానికి ఓ తమ్ముడున్నాడు. అతను కాలేజీలో బి.ఏ. ఫైనలియర్ చదువుతున్నాడు. అతనిద్వారా ప్రియబాంధవిని గురించిన సమాచారం దొరుకుతుందనే ఆశతో ఓసారి ప్రయత్నించాను.

అసలు ఆ పేరుగల అమ్మాయెవరూ తన క్లాసులో లేదని చెప్పా డతను. అయితే ఎవరైనా కలంపేరుతో రాస్తుండాలి.

వేసవి శలవలకు కాలేజీ మూసేస్తారనగా—మళ్ళీ మరో ఉత్తరం వచ్చింది.

'ఎల్లుండినుంచీ కాలేజీమూసేస్తున్నారు. శలవలు మూడునెలలూ గడవటానికి మా అత్తయ్యగారబ్బాయి మెడిసిన్ చదువుతున్నాడు. అతనూ శలవలకు ఇంటికొస్తాడు. ఈ శలవలలో మా పెండ్లి చేయాలని మా పెద్దవాళ్ళ సంకల్పం. కానీ బావను చిన్నప్పట్నుంచీ ఒక బందువు గానే చూడగలిగాను కానీ, ఆత్మబంధువుగా చూడలేకపోయాను.

అయినా మనసుకు నచ్చిన వ్యక్తితో మనువుకుదిరే అదృష్టం ఏ కొద్ది మందికో తప్ప అందరికీ దొరకదు. దొరికినదానితో తృప్తిపడే మన స్తత్వాన్ని అలవాటుచేసుకుని జీవితంలో రాజీపడటం నేర్చుకోవాలని అనుకుంటున్నాను'.

వుత్తరం చదివిన తరువాత ఆమె మనోగతభావాల్నికూడా చదవ టానికి ప్రయత్నించాను. మనసుకి నచ్చిన వ్యక్తిని మనువాడటంలో ఎంతో సంతృప్తి వున్నదని రాసింది. అంటే ఆమె మనసుకి నచ్చిన వ్యక్తి వేరే ఎవరో వుండివుండాలి! ఈ విషయం నాకెందుకు రాయాలి ?... ఒకవేళ నన్ను కోరుకోవటంలేదుకదా ?

ఏమో ?... అభిమానమనేది ఎలా పుడుతుందో, ఎందుకు పుడు తుందో చెప్పలేం!

మరికొన్నాళ్లు గడిచాయి. నేను పరీక్షల హడావిడిలో వున్నాను. సరిగ్గా అప్పుడే- ఓ సాయంత్రం అపర్ణ, వాళ్ళ తమ్ముడిచేత కబుర్లు పెట్టింది. ఓసారి వాళ్ళ ఇంటికి రమ్మని.

వెంటనే వెళ్లాను.

లోపల గదిలో మంచంమీద పడుకుని వుంది అపర్ణ. ఆదుర్దాగా దగ్గరకు వెళ్ళి – మంచం దగ్గరగా కుర్చీలాక్కుని కూర్చున్నాను.

''నాలుగురోజులనుంచీ వంట్లో బాగుండటంలేదు'' అంది.

''జ్వరమా ? మరి నాకు వెంటనే కబురు చేయలేదేం ?'' అపర్ణ వైపు చూస్తూ అడిగాను. మనిషి చాలా నీరసంగా వుంది. కళ్ళ క్రింద నల్లటి చారలు కనిపిస్తున్నాయి.

''నీకు పరీక్షలు కదా! ఇబ్బంది పెట్టటం ఇష్టంలేక వూరు కున్నాను'' అపర్ణ మాటలు నిర్లిప్తంగా వున్నాయి. కళ్ళలో జీవంలేదు.

''మీ ప్రియబాంధవినుండి వుత్తరాలు వస్తున్నాయా?'' కొన్ని నిముషాల తర్వాత అడిగింది. నా వైపు కొంటెగా చూసి...

అపర్ణతో అబద్ధం చెప్పటానికి నా మనసు అంగీకరించదు. అందుకే అప్పటి వుత్తరం గురించీ, అందులోని విషయాల గురించి చెప్పాను....

"ఒకవేళ ఆవిడగారు నిన్ను ప్రేమిస్తున్నదేమో అడక్కపోయావా"- అంతా విన్న తరువాత అడిగింది.

నాకూ ముందు అలాగే అనిపించింది. కానీ ఒక్కసారైనా నన్ను చూడకుండా- నాతో మాట్లాడకుండా, నామనసు తెలుసుకోకుండా నన్ను ప్రేమించి వుంటుందని ఎలా అనుకోవాలి?"

"నీ వుత్తరాలద్వారానే నిన్ను చూస్తూ నీతో మాట్లాడుతూ, నీ మనసు తెలుసుకుని వుండాలి" నవ్వేసింది అపర్ణ.

అపర్ణ అలా నవ్వుతూంటే నా మనసంతా తేలికయినట్లు అనిపించింది. ఆత్మీయతలోని అంతరార్థం అదేననుకోవాలి....

"అంతగా అర్థం చేసుకున్న మనిషయితే, నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్లు డైరెక్టుగానే రాయొచ్చుగా!"

"ఏమో? ఆడపిల్లకు ఆమాత్రం సిగ్గు వుండకూడదనా?-

నేను మరి జవాబు చెప్పలేదు.... కొన్ని క్షణాల తరువాత అపర్ణ మళ్ళీ అడిగింది.

"ఆమెను పెండ్లిచేసుకోవటం నీకు ఇష్టమేనన్నమాట!" అని.

"నామనసు తెలుసుకొని, నాతో సహకరిస్తానంటే ఆమెను తప్పకుండా నాజీవితంలోకి ఆహ్వానించగలిగే ధైర్యం నాకుంది!".... సమాజానికి పనికివచ్చే రచయితగా నన్ను నిలబెట్టటంలో తాను చేయూత నివ్వాలి!.... నాకథలకూ కల్పనలకూ ఊపిరిపోయాలి!.... నా ఉత్సాహానికి ఆమె ప్రోత్సాహం ఇవ్వగలగాలి!"

"అయితే అమ్మాయి అందంగా లేకపోయినా ఫర్వాలేదా?"

(ముఖంలోని అందాన్ని) బాహ్యసౌందర్యాన్ని నేను కోర్కోను! మనసులోని అందం కావాలి! శరీరంలోని సౌందర్యం కాదు కావల్సింది! హృదయంలోని సౌందర్యాన్ని కోరుకుంటాను.—

నా మాటలకు అపర్ణ బిగ్గరగా నవ్వేసింది....

"హృదయ సౌందర్యం వున్న అమ్మాయి అనాకారయినా, కురూపయినా, ఆఖరికి కుంటిదయినా చేసుకుంటావా?"— అలా నవ్వుతూనే అడిగింది.

త్రుళ్ళిపడి చూశాను.... నవ్వుతున్న అపర్ణ కళ్ళలోంచి కన్నీరు మెరుస్తోంది.

"రాజూ! నన్ను క్షమించురాజూ!"- అవతలవైపు తిరిగి ముఖాన్ని రెండుచేతులతోనూ దాచుకుని - వెక్కి- వెక్కి- ఏడ్వసాగింది.

"ఏమిటిది అపర్ణా! ఏమయింది?"- ఆదుర్దాగా అడిగాను.

"నీకు ఇన్నాళ్ళూ, ఆ పేరుతో ఉత్తరాలు రాసింది నేనే రాజూ!- నన్ను క్షమించు"- నా చేతులు పట్టుకుంటూ అంది.

"ప్రియబాంధవి పేరుతో ఉత్తరాలు రాస్తున్నది నువ్వా?-

"అవును రాజూ! నేనే రాశాను! నిజజీవితంలో లేని మనశ్శాంతికి సంతృప్తినీ - ఊహలలోనైనా పొందాలనే దురాశతో అలా చేశాను"....

అపర్ణ చెబుతున్నది అర్థంచేసుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను.

"నేను అవిటిదాన్ని రాజూ! పైగా కురూపిని!.... నన్నుచూసి అసహ్యించుకునేవారే కానీ, అభిమానంతో పలకరించేవారే, నా జీవితంలో నాకు తారసపడలేదు. కాలేజీలో చదువుకునేటప్పుడు ఎంతో మంది అబ్బాయిలు అమ్మాయిలవెంట పడేటప్పుడూ, ప్రేమలేఖలు రాసేటప్పుడూ, నాకు ఈర్ష్యకంటే ఆవేదనే కలిగేది.... సరిగ్గా అప్పుడే నాలో ఒక భయంకరమైన వ్యాధికూడా బయల్దేరింది".... చెప్పటం ఆపి తన మునివేళ్ళతో కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"వ్యాధా?"

"అవును రాజూ! బ్రెస్ట్‌కాన్సర్! ఈ వ్యాధి నన్ను ఎప్పుడో ఒకప్పుడు హఠాత్తుగా, ఈ ప్రపంచంనుంచి దూరం చేస్తుందని నాకు తెలుసు!"....

"అపర్ణా!" ఆమెను వారిస్తూంటే నా గొంతులో దుఃఖం అడ్డుపడింది.

"అదీ ఒక అదృష్టమే అనుకున్నాను రాజూ! ఈ జబ్బు లేకపోతే నా పెండ్లి మా అమ్మకు ఓ సమస్య అయ్యేది. అదికాస్తా ఈ జబ్బుతో తీరిపోయింది. నేను అట్టేకాలం బ్రతకనని అమ్మకూ డాక్టర్లకేకాదు, నాకూ తెలుసురాజూ!.... అయితే చచ్చిపోయేలోగా

నేనూ ఒక వ్యక్తిచేత ప్రేమించబడాలనే తపనతో, నీకు అలా ఉత్తరాలు రాశాను.... ఊహలలో జీవించాలని ఉబలాటపడ్డాను...."

"మరి నువ్ కాలేజీలో చదవటం లేదుకదా - నేను కాలేజీ అడ్రస్‌కి రాసే ఉత్తరాలు నీ కెలా అందేవి ?"—

"కాలేజీ స్టూడెంట్సుకి వచ్చే ఉత్తరాలన్నీ ప్రిన్సిపాల్ రూమ్ దగ్గర డబ్బాలో పడేస్తాడు పోస్ట్‌మాన్.... తమ్ముళ్ళకు చెప్పాను. ప్రియబాంధవి అనేపేరుతో వచ్చే ఉత్తరాలనుతీసి నాకుతెచ్చివ్వమన్నాను. వాళ్లు అలాగే చేసేవారు....ఇక నీకు ప్రియబాంధవి ఉత్తరాలు రాయదని చెప్పటానికే ఇప్పుడు నిన్ను పిలిచాను రాజూ !"

అయోమయంగా అపర్ణవైపు చూశాను.

అవును రాజూ ! నేను ఇవాళే హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోతున్నాను. నాలుగయిదురోజుల్లో ఆపరేషన్ చేస్తారు.... మళ్ళీ బ్రతికి బయటపడి ఇక్కడకు వస్తానో రానో నాకే తెలియదు ! ఒకవేళ నేను చచ్చిపోతే- నీకు ఉత్తరాలు అందకపోతే-నువ్ ఖంగారుపడతావేమోనని చెప్పటానికే పిలిచాను !" నీ మనసు కష్టపెట్టివుంటే నన్ను క్షమించురాజూ !"- నా రెండుచేతుల్నీ తీసుకుని తన చెక్కిళ్ళకు రాసుకుంది.

"నువ్ క్షేమంగా తిరిగి వస్తావ్ అపర్ణా !.... వచ్చాక నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుని నాదాన్ని చేసుకుంటాను. మనిషికి కావల్సింది అభిమానించే మనసే కానీ ఆకర్షించే అందంకాదని - నలుగురికీ తెలియ చేస్తాను"....అని ఆమెతో చెప్పాలనుకున్నాను.

నా గొంతులో అడ్డుపడిన దుఃఖం ఆ మాటల్ని చెప్పనివ్వలేదు.

మూగబోయిన గొంతుతో, కన్నీటి పొరలు కమ్మిన కళ్ళతో. బరువెక్కిన గుండెతో—బయటకు వచ్చేశాను !